

บทที่ 425
คริสต์มาสปี 2020

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้ถวายแด่พระองค์ อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันฉลองพระคริสต์สมภพอีกปีหนึ่งแล้ว เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน

แล้วลูกก็อดคิดไม่ได้อีกว่า การฉลองคริสต์มาสแต่ละปีนั้น ความหมายหรือแก่นแท้ของการฉลองคืออะไร? แล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่าความหมายน่าจะต่างกันสำหรับแต่ละคน แต่ละครอบครัว บ้างก็อาจจะเป็นเวลาที่ต้องซื้อของขวัญให้แก่ผู้ที่ตนรัก เวลาที่สมาชิกของครอบครัวมารับประทานอาหารค่ำด้วยกัน เวลาที่ไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ เพราะเป็นช่วงปลายปีควบกับวันหยุดส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ได้หยุดยาวเลย อีกทั้งปลายปีก็มักจะเป็นเวลาที่อากาศโดยทั่วไปจะเย็นสบาย ต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น แต่เหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นเหตุผลการฉลองคริสต์มาสทางโลก ทางวัตถุ สำหรับพวกเราคริสตชนแล้ว วันฉลองพระคริสต์สมภพควรจะต้องมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าแค่การซื้อของขวัญ การเลี้ยงฉลอง และการท่องเที่ยวไหม?

ลูกไม่ทราบว่าความหมายของการฉลองคริสต์มาสสำหรับคริสตชนคนอื่นๆ คืออะไร แต่สำหรับลูกแล้ว ขออนุญาตเขียนเป็นภาษาอังกฤษหนึ่งประโยคว่า "It's all about gratitude." คือ เป็นการกตัญญูรู้คุณ กตัญญูต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงส่งพระบุตรลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เช่นพวกเราทั้งหลาย เพื่อให้บาปพวกเราที่ทำบาปมากมาย ประโยคนี้พวกเราในฐานะคริสตชนได้ยินครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าแล้วข้าอีก แต่ลูกถามตัวเองว่า เป็นประโยคที่มีความหมายลึกซึ้งสำหรับคริสตชนทั่วโลกแค่ไหน อย่างไร ถึงขนาดที่พวกเราเองจะยอมสละชีพถ้าจำเป็น เพื่อตอบแทนพระคุณของพระองค์ในพระพันธกิจอันยิ่งใหญ่นี้ไหม?

ลูกเองไม่ได้เกิดมาในครอบครัวคริสตชน แต่ได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งโดยพระพรและพระเมตตาของพระองค์ ตลอดระยะเวลา 2 ทศวรรษเศษที่ผ่านมา ลูกได้ไตร่ตรองและเฟื่องพินิจถึงหลักธรรมคำสอนบางหลักที่พวกเราได้ฟังการเทศนาเป็นประจำจนบางครั้งบางหลักธรรมเกือบจะกลายเป็นประโยคบอกเล่าที่เราฟังด้วยความเคยชิน จนความหมายที่แท้จริงที่สุดแสนจะลึกซึ้งกลายเป็นประโยคธรรมดาๆ หนึ่งในหลักธรรมที่ลูกกล่าวถึงนี่คือประโยคที่ว่า "พระเจ้าทรงรักมนุษย์มาก ถึงขนาดส่งพระบุตรองค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ แล้วก็รับความทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเรา"

ถามว่าทุกครั้งที่ได้ยินประโยคนี้ มีใครร้องไห้โฮ สงสารพระเยซูและอยากจะเข้าไปปลอบโยนหรือช่วยดูแลบาดแผลของพระองค์ในใจไหม? (น่าจะลองสำรวจดูทั่วโลก 😊)

เนื่องจากลูกเก็บสะสมชุด Nativity ไว้จำนวนหลายชุด ในตอนสร้างบ้าน ลูกจึงรวบรวมทุกชุดและทำเป็นช่องยาวตลอดแนวกำแพงห้องอาหาร ใส่ชุด Nativity จากประเทศต่างๆ เข้าด้วยกัน ทุกวันเวลาเดินเข้าห้องอาหาร ลูกจะเห็น ชุด Nativity เหล่านี้ เป็นการเตือนให้คิดถึงการทรงบังเกิดของพระองค์ทุกวันเช้าเย็น อีกทั้งบนโต๊ะพระแท่นในห้องพระของลูก ก็มีผ้าปักเป็นภาพพระกุมารทรงบังเกิดในรางหญ้าพาดข้ามพระแท่นลงมายังด้านหน้าของพระแท่น ลูกเข้าห้องพระสวดภาวนาเช้าเย็น ก็จะได้เห็นค้อนพระคริสตสมภพทุกเช้าเย็น ผ้าปูพระแท่นนี้ ลูกจะมีอีกผืนหนึ่งที่เป็นพระพักตร์ของพระเยซูทรงสวมมงกุฎหนามที่ลูกจะเปลี่ยนในช่วง 40 วันก่อนวันปัสกา เพื่อเป็นการเตือนให้ระลึกถึงพระทรมานของพระองค์ มีผู้ใหญ่เคยแหย่เล่นว่า บ้านของลูกฉลองคริสต์มาสทุกวัน 😊

ลูกขอตอบว่า ใช่แล้ว ในใจของลูก ลูกฉลองคริสต์มาสทุกวัน การฉลองของลูกคือการสวดภาวนาด้วยความขอบคุณ ด้วยความกตัญญูที่พระองค์ทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อไถ่บาปพวกเรา ลูกสวดทูลพระองค์เสมอว่า ในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไรในประเทศ ลูกจึงขอเพียงถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ นี่คือการแสดงความกตัญญูอย่างสูงสุดในฐานะลูกของพระองค์คนหนึ่งของลูก และลูกรู้สึกที่พระองค์ทรงพอพระทัยในการถวายความกตัญญูของลูกด้วยความจริงใจในลักษณะเช่นนี้

ในวารดิถีการฉลองวันพระคริสตสมภพที่จะเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่งในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ลูกจึงนับวันรอคอยด้วยความชื่นชมยินดีและสำคัญที่สุดด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า

“วิญญานของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า” อิสยาห์ 61:10

“จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า” ลูกา 1:47

อาแมน

ลูกขอพระ: อดคิดหนังสือ

www.moving-themountain.com

